

gelse og derfor vil satse på WEU. Fordelene ved at diskutere sikkerhedspolitikken i den idémæssigt mere homogene WEU vil antagelig trække i samme retning, ikke mindst hvis krav om nedrustning på kernevåbenområdet bliver et problem for de vesteuropæiske regeringer.

Under alle omstændigheder synes WEU i kraft af de seneste års udvikling og det idegrundlag, der er vedtaget gennem Haag-plattformen, i hvert fald på kort sigt at kunne blive tyngdepunktet i det – ganske vist ikke særligt udbyggede – sikkerhedspolitiske samarbejde mellem de vesteuropæiske lande. Dette er tilkendegivet fra både fransk, britisk og tysk side. De bilaterale samarbejdsformer, der har udviklet sig på forsvarsområdet mellem en række vesteuropæiske lande, øger ligeledes behovet for et forum, i hvilket konkrete foranstaltninger kan begrundes og kritik fra tredjepart opfanges. Frankrig og Storbritannien vil desuden have et direkte incitament til at opretholde WEU-samarbejdet, idet disse lande under de fortsatte supermagtsforhandlinger om begrænsninger af de strategiske kernevåben kan få behov for den legitimering af deres egne kernevåben, som er formuleret i Haag-plattformen.

WEU har efter Haag-mødet indledt et arbejde på at implementere platformens forskellige bestemmelser om udbygning af forsvarssamarbejdet med henblik på at øge den europæiske indsats inden for den vestlige alliance. Arbejdet, der bl.a. indebærer opstilling af en række styrkemål og normer for de enkelte medlemslandes militære bidrag, har dog endnu ikke resulteret i nye initiativer.

Det styrker endvidere billedet af WEU som det relevante sikkerhedspolitiske forum, at organisationen synes at have en betydelig tiltrækningskraft på sine omgivelser. Straks efter reaktivering af tilkendegav Spanien og Portugal interesse for medlemskab, og de to lande blev i november 1988 efter afslutningen af en række forhandlingsrunder fundet egnede som medlemmer af unionen. Af EF's 12 deltagerlande er de 9 således nu medlemmer af WEU.

Spaniens og Portugals interesse for medlemskab må ses i lyset af de to landes målbevidste og entusiastiske drevne Europapolitik, der rummer ønske om at være aktivt repræsenteret i alle de fora, hvor Europas fremtid formodes at blive fastlagt.

Spaniens optagelse i WEU aktualiserer spørgsmålet, hvorledes en kernevåbenpolitik som den spanske, der ikke tillader kernevåben på egen jord, kan forenes med de oprindelige WEU-landes positioner på kernevåbenområdet. Den spanske politik har som generel bestemmelse, at »installering, oplagring eller indførelse« af kernevåben på spansk territorium er underkastet godkendelse af den spanske regering, og at en sådan godkendelse ikke kan ventes givet. Spørgsmålet har været rejst i forbindelse med de nyligt afsluttede forhandlinger om fornyelse af den spansk-amerikanske baseaftale for en 8-årig periode. Aftalens indhold må i spørgsmålet om kernevåben på spansk territorium betegnes som et kompromis mellem spanske og amerikanske interesser. Den nævner den spanske politik om, at installering, oplagring eller indførelse af kernevåben på spansk territorium kræver godkendelse af den spanske regering. Samtidig er det udtalt, at man fra spansk side ikke spørger amerikanske fartøjer, der anløber spanske havne, hvorvidt de har kernevåben om bord. Spørgsmålet om overflyvning af kernevåbenbærende fly er ikke behandlet i aftalen, idet det betragtes som reguleret gennem en række noter, i hvilke det specificeres, at Spanien ikke tillader hverken overflyvning eller mellemlanding af fly med kernevåben.

Haag-plattformen rummer ikke konkrete anvísninger på, hvorledes de enkelte medlemslande skal udforme deres politik på kernevåbenområdet; den indebærer alene en accept af og et medansvar for kernevåbenafskrækkelse som fundament for forsvaret af Europa. Dette har Spanien accepteret uden forbehold gennem udtalelser på højt niveau og i form af aktiv deltagelse i NPG's arbejde. Den spanske kernevåbenpolitik er senest blevet endosseret af premierminister Margaret Thatcher under hendes besøg i Spanien med ordene: »Vi accepterer Spaniens beslutninger på kernevåbenområdet på samme måde, som vi accepterer dem i NATO. WEU indebærer nødvendigvis et system af kernevåbenafskrækkelse, men det betyder ikke, at alle landene skal acceptere våben af denne slags på deres territorium, men at de skal bakke op om denne strategi«.

Grækenland og Tyrkiet har i første halvår af 1987 ligeledes tilkendegivet interesse i at opnå medlemskab af WEU, en interesse, de to lande